

(2) Z dniem tym traci moc rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 18 czerwca 1928 r. w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 589).

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

289.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WOJSKOWYCH

z dnia 6 kwietnia 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu w sprawie zmiany rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 18 czerwca 1928 r. o trybie postępowania i toku instancji władz wojskowych odnośnie wydawania zarządzeń skuteczniana potrąceń z uposażenia oficerów i zawodowych szeregowych.

Na podstawie art. 15 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 58, poz. 439) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wojskowych z dnia 18 czerwca 1928 r., wydanem w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu, o trybie postępowania i toku instancji władz wojskowych odnośnie wydawania zarządzeń skuteczniana potrąceń z uposażenia oficerów i zawodowych szeregowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 588), zmienionem rozporządzeniami Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami: Sprawiedliwości i Skarbu z dnia 19 października 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 555) i z dnia 8 sierpnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 532), wprowadza się następujące zmiany:

1) w tytule zamiast wyrazów: „oficerów i zawodowych szeregowych” wstawia się wyrazy: „osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej”;

2) we wstępie zamiast wyrazów: „art. 11 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia osób wojskowych (Dz. U. R. P. Nr. 45, poz. 312)” wstawia się wyrazy: „art. 15 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrąceniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 58, poz. 439)”;

3) § 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 2. Wojskową władzą administracyjną I instancji, właściwą do wydawania zarządzeń, wymienionych w rozdziale III i V rozporządzenia, jest:

1) dowódca (komendant, kierownik) jednostki administracyjnej, w której powstała szkoda lub strata, albo też dowódca (komendant, kierownik, zarządca) o równorzędnych uprawnieniach — w przypadkach, gdy roszczenie Skarbu Państwa nie przekracza sumy 250 zł;

2) dowódca okręgu korpusu albo dowódca (komendant, kierownik) o równorzędnych uprawnieniach, w których zakresie administracji powstała szkoda lub strata, — w przypadkach, gdy:

a) roszczenie Skarbu Państwa przekracza sumę 250 zł;

b) szkodę lub stratę spowodował dowódca (komendant, kierownik), wskazany w pkt. 1;

c) szkoda lub strata powstała w związku z obrotem materiałowym pomiędzy dwiema jednostkami administracyjnymi, podporządkowanymi służbowo temu samemu dowódcy okręgu korpusu lub dowódcy (komendantowi, kierownikowi) o równorzędnych uprawnieniach; jeżeli szkoda lub strata powstała w związku z obrotem materiałowym pomiędzy dwiema jednostkami administracyjnymi, podporządkowanymi służbowo różnym dowódcom okręgu korpusu lub dowódcom (komendantom, kierownikom) o równorzędnych uprawnieniach, władzą właściwą do wydania zarządzenia administracyjnego jest ten dowódca okręgu korpusu, któremu podlega dowódca (komendant, kierownik) jednostki administracyjnej, odbierającej materiał.

Jeżeli szkodę lub stratę spowodował dowódca okręgu korpusu lub dowódca (komendant, kierownik) o równorzędnych uprawnieniach, właściwy do wydawania zarządzenia administracyjnego, albo gdy szkoda lub strata, przekraczająca sumę 250 zł, powstała w formacjach (urzędach, zakładach, instytucjach), podległych bezpośrednio Ministrowi Spraw Wojskowych, — wyznacza Minister Spraw Wojskowych dowódcę (komendanta, kierownika) jako władzę właściwą do wydania zarządzenia administracyjnego”;

4) § 2-a otrzymuje następujące brzmienie:

„§ 2-a. Wojskową władzą administracyjną I instancji w korpusie ochrony pogranicza, właściwą do wydawania zarządzeń, wymienionych w rozdziale III i V rozporządzenia, jest:

1) dowódca baonu korpusu ochrony pogranicza, w którym powstała szkoda lub strata albo też dowódca (komendant, kierownik) o równorzędnych uprawnieniach, — w przypadkach gdy roszczenie Skarbu Państwa nie przekracza sumy 250 zł;

2) dowódca brygady korpusu ochrony pogranicza albo dowódca (komendant, kierownik, szef) o równorzędnych uprawnieniach, w których zakresie administracji powstała szkoda lub strata, — w przypadkach, gdy:

a) roszczenie Skarbu Państwa przekracza sumę 250 zł,

b) szkodę lub stratę spowodował dowódca wskazany w pkt. 1,

- c) szkoda lub strata powstała w związku z obrotem materiałowym pomiędzy dwiema formacjami, wskazanymi w pkt. 1, podporządkowanymi służbowo temu samemu dowódcy brygady lub temu samemu dowódcy (komendantowi, kierownikowi, szefowi) o równorzędnych uprawnieniach.

Jeżeli szkodę lub stratę spowodował dowódca brygady Korpusu Ochrony Pogranicza lub dowódca (komendant, kierownik, szef) o równorzędnych uprawnieniach, właściwy do wydania zarządzenia administracyjnego, lub gdy szkoda lub strata powstała w związku z obrotem materiałowym pomiędzy dwiema formacjami, podporządkowanymi różnym dowódcom brygad lub komendantom (kierownikom, szefom) o równorzędnych uprawnieniach, albo też gdy szkoda lub strata powstała w formacjach, podległych bezpośrednio dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza, — dowódca ten wyznacza każdorazowo dowódcę (kierownika, komendanta, szefa), jako władzę właściwą do wydania zarządzenia administracyjnego”.

5) Po § 2-a dodaje się jako §§ 2-b i 2-c przepisy o następującym brzmieniu:

„§ 2-b. Wojskową władzą administracyjną I instancji w marynarce wojennej, właściwą do wydawania zarządzeń, wymienionych w rozdziale III i V rozporządzenia, jest:

1) szef Kierownictwa Marynarki Wojennej w przypadku, wskazanym w § 5 ust. 3,

2) dowódca (komendant, kierownik) jednostki administracyjnej marynarki wojennej, w której powstała szkoda lub strata, albo też dowódca (komendant, kierownik, zarządca) o równorzędnych uprawnieniach — w przypadkach gdy roszczenie Skarbu Państwa nie przekracza sumy 250 zł,

3) dowódca Floty Rzecznej bez względu na wysokość roszczenia Skarbu Państwa — w przypadku, gdy szkoda lub strata powstała we Floty Rzecznej,

4) dowódca Floty, w którego zakresie administracji powstała szkoda lub strata,—w przypadkach, gdy:

- a) roszczenie Skarbu Państwa przekracza sumę 250 zł,
- b) szkodę lub stratę spowodował dowódca (komendant, kierownik), wskazany w pkt. 2,
- c) szkoda lub strata powstała w związku z obrotem materiałowym pomiędzy jednostkami administracyjnymi podporządkowanymi służbowo dowódcy Floty; jeżeli szkoda lub strata powstała w związku z obrotem materiałowym pomiędzy jednostką administracyjną, podległą służbowo dowódcy Floty, a jednostką administracyjną, podległą dowódcy okręgu korpusu lub Floty Rzecznej, — właściwą władzą do wydania zarządzenia administracyjnego jest dowódca okręgu korpusu, dowódca Floty lub dowódca

Floty Rzecznej, któremu podlega formacja, odbierająca materiał.

Jeżeli szkodę lub stratę spowodował dowódca Floty, dowódca Floty Rzecznej lub gdy szkoda lub strata, przekraczająca 250 zł, powstała w formacjach (urzędach, zakładach, instytucjach), podległych bezpośrednio szefowi Kierownictwa Marynarki Wojennej, — wyznacza szef Kierownictwa Marynarki Wojennej dowódcę (komendanta, kierownika) jako władzę właściwą do wydania zarządzenia administracyjnego”.

„§ 2-c. W razie konieczności wydania zarządzenia w stosunku do przełożonego lub starszego w stopniu służbowym, posiadającego wyższe uprawnienia dyscyplinarne od dowódcy (komendanta, kierownika), właściwego do wydania zarządzenia administracyjnego, wojskowa władza administracyjna I instancji skierowuje sprawę do wyższej instancji administracyjnej, która zarządza przeniesienie powyższej sprawy z kompetencji tego dowódcy (komendanta, kierownika) do kompetencji innego dowódcy (komendanta, kierownika), jako władzy właściwej do wydania zarządzenia administracyjnego, lub też sama wydaje zarządzenie administracyjne jako władza administracyjna I instancji.”;

6) w § 3 ust. 1 pkt. 2 umieszcza się na końcu tego punktu po wyrazie: „rozporządzenia” wyrazy: „lub przez dowódcę (komendanta, kierownika), wyznaczonego przez Ministra Spraw Wojskowych w myśl § 2 ust. 2 rozporządzenia”;

7) po § 3-a umieszcza się jako § 3-b przepisy o następującym brzmieniu:

„§ 3-b. Wojskową władzą administracyjną II instancji w marynarce wojennej, właściwą do wydawania decyzji, wymienionych w rozdziale IV i V rozporządzenia, jest:

- a) dowódca Floty, gdy środek prawny jest skierowany przeciw zarządzeniu podległej mu właściwej wojskowej władzy administracyjnej I instancji, wskazanej w § 2-b pkt. 2 rozporządzenia,
- b) szef Kierownictwa Marynarki Wojennej, gdy środek prawny jest skierowany przeciw zarządzeniu, wydanemu przez dowódcę, wymienionego w § 2-b pkt. 3 i 4 lub dowódcę (komendanta, kierownika), wyznaczonego przez szefa Kierownictwa Marynarki Wojennej w myśl § 2-b ust. 2 rozporządzenia, albo dowódcę formacji, podległej bezpośrednio szefowi Kierownictwa Marynarki Wojennej,
- c) Minister Spraw Wojskowych, gdy środek prawny jest skierowany przeciwko zarządzeniu szefa Kierownictwa Marynarki Wojennej.”;

8) w § 5 dodaje się jako ustępy: trzeci i czwarty przepisy o następującym brzmieniu:

„Jeżeli w przypadku powstania szkody lub straty przeprowadzała badania komisja awaryjna lub badania wypadków lotniczych, akta zakończonych prac komisji należy

przekazać właściwej władzy administracyjnej, która stosownie do wyników tych badań wydaje zarządzenie administracyjne lub nakazuje uzupełnienie dochodzeń administracyjnych.

Nakaz przeprowadzenia dochodzeń administracyjnych należy wydać niezależnie od skierowania sprawy na drogę postępowania karnego.”;

9) w § 7 ust. 1 pkt. c) otrzymuje następujące brzmienie:

„c) zbadanie, czy i kto ponosi winę wyrządzenia szkody, oraz w jaki sposób Skarb Państwa może uzyskać odszkodowanie”;

10) w § 7 ust. 2 kropkę po wyrazach: „szkód i strat” zastępuje się przecinkiem oraz umieszcza się wyrazy: „oraz w razie potrzeby zarządzenia, mające na celu zabezpieczenie pokrycia szkody lub straty na majątku sprawcy”;

11) w § 8 dodaje się jako ustęp trzeci przepis o następującym brzmieniu:

„W marynarce wojennej wyznacza komisję szef Kierownictwa Marynarki Wojennej lub dowódca Floty”;

12) § 23 otrzymuje następujące brzmienie:

„Właściwa wojskowa władza administracyjna I instancji wydaje zarządzenie uskutecznienia potrąceń z uposażenia, gdy na zasadzie wyników przeprowadzonych dochodzeń administracyjnych zostało stwierdzone, że szkoda lub strata w majątku, określonym w § 1 pkt. 1), wynika z winy oficera, zawodowego podoficera (st. marynarza) lub funkcjonariusza państwowego w administracji wojskowej, albo też gdy z innych przyczyn ustawowych można się domagać pokrycia szkody lub straty, oraz gdy szkoda i strata została cyfrowo co do swej wysokości ustalona.

W przypadku, gdy czyn, z którego powodu powstała szkoda lub strata, jest przedmiotem postępowania karno-sądowego, należy zasadniczo wstrzymać wydanie zarządzenia uskutecznienia potrąceń z uposażenia do czasu zakończenia sprawy karnej”;

13) § 24 otrzymuje następujące brzmienie:

„Zarządzenie uskutecznienia potrąceń z uposażenia jest tytułem wykonawczym, dającym w przypadku jego prawomocności prawo do administracyjnego zajęcia uposażenia oficerów, zawodowych podoficerów (st. marynarzy) i funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej i potrącania należności w granicach, określonych w art. 3 ustawy z dnia 2 kwietnia 1925 r. o potrącaniach z uposażenia i zaopatrzenia emerytalnego osób wojskowych oraz funkcjonariuszów państwowych w administracji wojskowej (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 58, poz. 439).”;

14) w § 25 pkt. 6 otrzymuje brzmienie:

„Uzasadnienie zarządzenia z podaniem okoliczności faktycznych i prawnych.”;

15) w § 26 ust. 1 pkt. 1 otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeżeli szkodę lub stratę spowodowała osoba, niebędąca oficerem, zawodowym podoficerem (st. marynarzem) lub funkcjonariuszem państwowym w administracji wojskowej w służbie czynnej”.

Ustępy drugi i trzeci skreśla się, a jako ustępy drugi, trzeci i czwarty umieszcza się przepisy o następującym brzmieniu:

„Jeżeli zarządzenie uskutecznienia potrąceń z uposażenia nie może być wydane przeciwko jednej z osób, odpowiedzialnych solidarnie za szkodę lub stratę, nie może ono być wydane również przeciwko pozostałym z odpowiedzialnych za tę szkodę.

W powyższych przypadkach właściwa wojskowa władza administracyjna zarządza skierowanie sprawy roszczenia Skarbu Państwa o odszkodowanie na drogę sądową z zachowaniem przepisu § 22 ust. 2.

Skierowując sprawę na drogę sądową, przesyła wojskowa władza administracyjna I instancji akta dochodzeń administracyjnych do Prokuratury Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej”;

16) § 27 otrzymuje następujące brzmienie:

„Jeżeli dochodzenia administracyjne wykazały, że:

- a) szkoda lub strata powstała wskutek działania siły wyższej lub przypadku,
 - b) szkoda lub strata powstała wskutek działania lub zaniechania osoby, której nie można stwierdzić, albo też zachodzi brak winy w wyrządzeniu szkody lub straty,
 - c) według obowiązujących ustaw cywilnych nastąpiło przedawnienie roszczenia,
 - d) pretensja jest nieściągalna,—
- wojskowa władza administracyjna I instancji zarządza umorzenie stwierdzonych szkód i strat, co powoduje definitywne wydatkowanie i rachunkowe rozchodowanie umorzonych szkód i strat w księgach kasowych i materiałowych.

Szkodę lub stratę można umorzyć również w tych przypadkach, gdy wydatki, związane z ustaleniem wysokości roszczenia lub też z jego zaspokojeniem, przewyższałyby sumę roszczenia.

Decyzja władzy administracyjnej I instancji o umorzeniu szkody lub straty powinna być uzasadniona.”;

17) w § 28 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

„Umorzenie szkód lub strat przez dowódcę jednostki administracyjnej, dowódcę Flotylli Rzecznej bądź dowódcę (komentanta, kierownika, zarządcę) o równo-

rzędnych uprawnieniach do wysokości 100 zł lub przez dowódcę okręgu korpusu, dowódcę Floty bądź dowódcę (komendanta, kierownika) o równorzędnych uprawnieniach do wysokości 1.000 zł nie wymaga rozpatrzenia przez wojskową władzę administracyjną II instancji.”;

18) w § 29 umieszcza się jako ust. 4 postanowienie o następującem brzmieniu:

„Zażalenie, wniesione przez jedną z osób, odpowiedzialnych solidarnie, wstrzymuje wykonanie zarządzenia również w stosunku do pozostałych osób.”;

19) w § 35 na końcu pkt. c) dodaje się wyrazy: „a nie zachodzi potrzeba wydania zarządzenia na niekorzyść skarżącego”;

20) tytuł rozdziału V otrzymuje następujące brzmienie:

„Wznowienie postępowania administracyjnego i uchylenie decyzji z urzędu.”;

21) po § 42 umieszcza się jako § 42-a przepis o następującem brzmieniu:

„§ 42-a. Władza administracyjna II instancji może zarządzić wznowienie postępowania również z urzędu w przypadkach ujawnienia nowych okoliczności, które mogą wpłynąć na zmianę zarządzenia”;

22) w § 43 po wyrazach: „Prośba o wznowienie” dodaje się wyrazy: „lub zarządzenie wznowienia z urzędu”;

23) po § 43 umieszcza się jako § 43-a przepis o następującem brzmieniu:

„§ 43-a. Władza administracyjna wyższej instancji, a gdy chodzi o decyzję władzy naczelnej, ta władza może w trybie nadzoru uchylić z urzędu bądź z własnej inicjatywy, bądź na skutek zażalenia, jako nieważną każdą decyzję, która:

- a) wydana została przez władzę oczywiście niewłaściwą;
- b) wydana została bez jakiegokolwiek podstawy prawnej;
- c) jest oczywiście i niewątpliwie niewykonalna;
- d) zawiera wadę, powodującą nieważność tej decyzji na mocy wyraźnego przepisu prawa.

Uchylenie decyzji z powodów, wskazanych pod lit. a), może nastąpić tylko przed upływem lat 3-ich od daty jej uprawomocnienia się.”

24) po § 43-a umieszcza się jako rozdział VI nowy rozdział o następującem brzmieniu:

„Rozdział VI.

Przeglądanie aktów postępowania administracyjnego.”;

25) w rozdziale tym umieszcza się jako § 43-b przepis o następującem brzmieniu:

„§ 43-b. Przeglądanie przez interesowanego aktów postępowania administracyjnego może nastąpić tylko w lokalu urzędowym władzy, w obecności

osoby, odpowiedzialnej za całość powierzonych aktów i autentyczność dokumentów.

Jeżeli interesowany posiada przydział w innej miejscowości aniżeli władza, w której odnośne akta się znajdują, należy akta te na prośbę interesowanego przesłać do przejrzania do jego przełożonej władzy.

Te same uprawnienia służą również pełnomocnikowi lub przedstawicielowi ustawowemu interesowanego.”;

26) dotychczasowy rozdział VI otrzymuje numerację: „VII”.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Spraw Wojskowych: *Kasprzycki*

290.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO

z dnia 21 kwietnia 1936 r.

o sposobie postępowania habilitacyjnego w państwowych szkołach akademickich.

Na podstawie art. 30 ustawy z dnia 15 marca 1933 r. o szkołach akademickich (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 247), zarządzam co następuje:

§ 1. Każda rada wydziałowa może przeprowadzać habilitację tylko w zakresie gałęzi nauki, reprezentowanej przez jedną z katedr danego wydziału.

Wyjątek w tej mierze jest dopuszczalny za zgodą Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego jedynie wtedy, gdy dana gałąź nauki nie jest reprezentowana przez żadną z katedr szkół akademickich w Polsce.

§ 2. Kandydat, pragnący się habilitować, powinien wnieść na ręce dziekana podanie do rady tego wydziału, na którym pragnie uzyskać prawo wykładowania. W podaniu winien wymienić naukę lub taką jej część, mogącą być uważaną za przedmiot w sobie zamknięty, w której zakresie pragnie wykładać. Do podania należy dołączyć życiorys, dokumenty osobiste, spis wszystkich prac naukowych, dotychczas ogłoszonych wraz z odbitkami oraz trzy egzemplarze ogłoszonej drukiem rozprawy habilitacyjnej.

§ 3. Przed rozpatrzeniem kwalifikacyj naukowych kandydata rada wydziałowa rozstrzyga o jego kwalifikacjach osobistych.